

திருவிசாரங் ஏழுத்தஷ்டென் அஹ்யாதமராமாயணத்தில்
ஸோ.கவிதாராமன்

ஏழுத்தஷ்டென் அஹ்யாதமராமாயணத்திலே பொருளிடை ரூபஸ்தந்துநைத் திருதான். அஹ்யாதமப்ரதீப
கவுங் அதைக்கூறுவதுமாய் ஆதமவித்யான் மூல கூதியை விஷயம்.

‘அஹ்யாதம ப்ரதீபகமத்யநை ரூபஸ்தி-
தஹ்யாதமராமாயணம் முத்துஶாஸ்நப்ரோக்தம்
அஹ்யயங்காநபெய்த்தீடுமர்த்துஜமிக்கெல்லூங்
முக்தி ஸிலிக்குமஸ்னிர்த்தமிஜ்ஞம் கொடு’

(ஸாலகா

ஸா.1988பூர் 23)

அஹ்யயங்காநபெய்த்தீடுக்கு ஆதமஜ்ஞானம் உாவுக்கான் அஹ்யாதமராமாயணத்திலே பாராய்ளை
க்ஷீரமென் ஏழுத்தஷ்டென். ஆதமஜ்ஞானம் உள்வாக்குந ராமாயணப்ராய்ளை ஏற்றான்? காரணம் ஸாலர்
ஷண்டிலூட ராடு சென்றீவுந ஒருவனே ஜீவிதகமத்தை ராமாயணத்தை வாயிக்காங். பிரியாப்ரிய
ஞாதூட கெளியித் தூக்குஞ்சித்தகர்க்கு குடும்பஜீவித Kalpanikatha: Vaiakthikathayude Alkoottavayanakal
இல்லிவுதமாயுங் ராமாயணத்தை வாயிக்காங். ராமாயணமைக்க வாயிக்கூனவானையை அலை
நீத்தூங் வாயிக்காங். அதைர் வாய்க்கூர் ஏழுத்தஷ்டென் Kalpanikatha: Vaiakthikathayude Alkoottavayanakal
வார்த்தாந் செய்த ஆதமஜ்ஞாநப்ராப்தி உாக்கித்தருமோ? ஆதமஜ்ஞாநத்தினால் ராமாயணம் வா
யிக்குந தலத்திலான் செவ்வத்திருப்புச்சுப்பகஞ்ஜூங் கிரியாபலத்திக்குங் நிரந்தரங்கமமென நிலதில் ஏ
ஷுத்தஷ்டென் ராமாயணம் பிரச்சத்தமாவுநைத். அபோஷான் திருத்தை கிரியாபலத்திக்கையைங் திருத்தாய
க்காய் ஹநுமானையுங் பதிப்பைப்பெடுவே வரிக்.

திருத்தை ஈஸ்ததிக் ஸிலாந், ஶூதிராவ, ரசந, ஸாஸ்திரவிஶேஷம் ஏற்கென்றூங் நிலூ
வித் அர்தம் காணாங். ஈதபாடுபெய்மனவுங் தாஸ்யபெய்மனவுங் எனிலே ஸத்தயை முவருங்
தெத்திருத்தை விழிக்கூன். காஶ்மீரித்திருத்தைக்கு ஒரு காரிக தெந ஏழுதிய டாஸ்க்கரையான் மீமாங்
ஸாஶாந்திரத்தை திருத் ஏன் விழிசூங் காணுந். ”தந்தே விச்தாருதே ஜ்ஞாநம் அனேந இதி
திருத் ஏன்னதையுங் ஏது ஜ்ஞாநாவயையுங் திருத்தை விழிக்காங்.

இந்தையை ஈஸ்ததிக் ஸிலாந், ஶூதிராவ, ரசந, ஸாஸ்திரவிஶேஷம் பஶு, பாஶம், பதி, ஶக்தி,
விசாரம், கிரியாபாரம் ஏனை ஆருவிலாஶணதோடு கூடிய Kalpanikatha: Vaiakthikathayude Alkoottavayanakal
இத் காஶ்மீரித்திருத்தை அஹ்யாதமராமாயணமான். இந்தையை பலதிப்ரகாரம் திருத்தை கொடுக்கூன செவ்வுப்பு
யங் ஏன் அர்தமான் ஏழுத்தஷ்டென் அஹ்யாதமராமாயணத்திலை திருவிசாரத்தைக் கூதிரை ஸிக்கி
ஷ்டிக்குத்தை. ஆ அர்தமத்தை ஆதமநிஷ்டமாய் அஷ்டகத்தைக்கூர், சித்தஶூலகிரணத்தைக்கூர் அதைக்கூ
ங்குமாய் ஒரு ஜீவிதக்கமமான் அஹ்யாதமராமாயணம் ஆவஶுப்புநைத். வாய்க்காரைக்கூர் உள்ளவு
கூர்யை ஸப்பந்தைக்கூர்யை உருக்கத்தைக்கூர்யை கூக்கைக்கூர்யை திருத்தை பராயணமான் ஆ
தமஜ்ஞாநத்தை உ கூர்நைத்.

இந்தையை பலதிப்ரகாரம் பரியுந செவ்வாஶமமென(sainvaites) திருத்தை ஸாயிங் கூதியை
ஆகை ஆவருங்கத்தை திருத்தை ஸாயக்கூர் விவரிசிட்டிக்கூது ஸுங்காஸ்யத்திலுமான் பிரகடமாயி
காணுநைத். இமாமஹேஶவரஸங்வாரதூபத்தை அஹ்யாதமராமாயணத்தைக்கூர் ஆவருங் ஏழுத்தஷ்டென்
நிர்வுபிசிட்டிக்கூனைத்.

விஷ்ணுவிக்கூர் அவதாரமாய் ராமர்க்கு கம பரியுந அஹ்யாதமராமாயணத்தைக் கிரிவார்வதிமார் ஆ
வருங்கேடுத்தை வருநைத் அஸங்வயமாணங்கு அதை கேரத்தைக் கெவைவைப்பைவ ஸுப்பாய
ஞால் தமிலுங்கு ஸாலர்ஷங் தமிழ்காடுகிலேதுபோலை (as in tamilnadu) பிரவுலமலூதிருந்தைக்கூர்
தெஜிவாணங்கு ஸாமாந்தமத்தைக் கெவைவ ஸுக்ஷமார்தமத்தைக் கூதியை கீ

വ-പാർവ്വതി സംവാദമാണ് തന്റെയിലേക്കുള്ള ആദ്യ സുചന.

ഒവാഷ്ണവത്രന്മാ, ശ്രീവത്രന്മാ, ശാഖതയ തന്റെ എന്ന് മുന്ന് ഉൾപ്പെടെ കഴി തന്റെതിന്. ഈ യൈ ധ്യാക്രമം സംഹരിത, ആഗമം, തന്റെ എന്ന് പറയുന്നു. ശ്രീവത്രന്മാതെതെ ആഗമങ്ങളും വിളിക്കുന്നു. ആഗമം ശിവൻ ഗുരുവും പാർവ്വതി ശിഷ്യത്വമായി ഊർജ്ജുള്ള തന്റെങ്ങളാണ്. അഭ്യാത്മരാമായ സം ബാലകാണ്ഡത്തിൽ തുടങ്ങുന്ന ഉമാമഹേശരസംവാദം ഭാര്യാദർത്താക്കമാർ പറയുന്ന നേരം പോകിണ്ണിയോ പരദുഷണത്തിന്റെയോ രീതിയിലല്ല. മരിച്ച് ശ്രീവാഗ്മതന്റെത്തിലെ ഗുരുശിഷ്യസംവാദ രൂപത്തിലാണ് എഴുത്തച്ചൻ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒരുവരെ അബ്ലൂകിൽ ഒരുവനെ ശിഷ്യനാക്കുന്ന് ‘ആകാംക്ഷാ പരവശ ചേതസാ’ ആണ് അത്യന്ത രഹസ്യമായ വസ്തു അറിയാൻ പാർവ്വതി മഹാനുഭാവനായ ശിവനിലെ ഗുരുകാരുണ്യത്തിനായി അപേക്ഷിക്കുന്നത്.

‘അത്യന്ത രഹസ്യമായുള്ളത്തും പരമാത്മാ
തത്ത്വാർത്ഥമറികയിലാറു പരമാത്മാ
ഭക്ത്യാതിശയം പുരുഷോത്തമൻതക്കലേറ്റം
നിത്യവും ചിത്തകാബിൽ വർശിക്കതെന മുലം
ശ്രീരാമപാദാംബുജം വസിച്ചു സംക്ഷേപിച്ചു

സാരാമായുള്ള തത്ത്വം ചൊല്ലുവൻ കേട്ടാലും നീ.’ (1988:പുറം 25)

എന്ന ബാലകാണ്ഡത്തിൽ തുടങ്ങുന്ന ശിവ-പാർവ്വതിമാരുടെ ഗുരുശിഷ്യസംവാദം കൃതിയുടെ അവസാനം വരെ എഴുത്തച്ചൻ പിൻതുടരുന്ന്. സുന്ദരകാണ്ഡത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ

‘ഹിമശിവരിസുതയോടു ചിരച്ചുഗംഗാധര-
നെങ്കിലോ കേടുകൊർക്കെന്നരുളിചെയ്തു’ എന്നും

അവസാനിക്കുന്നേം

‘പരമശിവനിൽ രാലുകുലാധിപതനുടെ

പാവനയായ കമ്പയരുൾ ചെയ്തതു

ഭഗവതി ഭവാനി പരമേശ്വരി കേടു

ഭക്തിപരവശയാൽ വന്നങ്ങിടിനാർ

എന്നും കാണാം. ശ്രീവത്രന്മാത്തിന്റെകേരളത്തിലെ പ്രമുഖാചാര്യനായി എഴുത്തച്ചുനെയും ശ്രീവാഗ്മഗ്രന്ഥമായി അഭ്യാത്മരാമായണാതെതയും മാറ്റുന്നത് തന്റെസാധനയുടെ ലക്ഷ്യണങ്ങൾ നിന്നെന്തിരിക്കുന്ന സുന്ദരകാണ്ഡമാണ്. ജനിമുതികളുടെ ‘ലവണജലനിധി’കടക്കാൻ പോകുന്ന ഹനുമാൻ യാത്രയെ ‘അതിചപല മംബരേ മാനേന പോകുന്നു’ എന്നാണ് എഴുത്തച്ചൻ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. അംബരം ആകാശമാണ്. ‘വേ’ ആകാശം. അമ്ഭവാ ചിത്തം. അതിൽ ചരിക്കുന്നത് ‘വേചരിമുദ്രയെന്ന് ”സ്പന്ദവാർത്തികം“ പറയും.

‘അതിചപലമാംബരേമാനേന

പോകുന്നിതാരശ്രേഷ്ഠാലയേ

പ്രണാതജനപബഹുജനന

മരണഹരിനാമകംപാണപ്രയാണ

കാലേനിരുപ്പിപ്പുവൻജനിമരജലനിധിയെ

വിരവോടുകടക്കമ-ജ്ഞമനാകിംപുന

സ്തസ്യദ്വതോസ്മയഹാ

തദനുമമ ഹൃദി സപദി രഘുപതി

രനാരതം തസ്യാംഗുലീയവുമുഖിരസി മേ’ (1988, പുറം27)

ഹനുമാൻ യാത്ര വെറും സമുലാകാശത്തിൽ അബ്ലൂന്നും സുചിത്തത്തിലുടെയുള്ള തന്റെസാധകന്റെ യാത്രയാണെന്നും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതാണ് ‘അതിചപലമാംബരേ’ എന്ന സുന്ദരകാണ്ഡത്തിലെ പ്രയോഗം. വൃത്തികൾ കുറഞ്ഞ അതിചപലമാകുന്നചിത്തത്തിലുടെയാണ് സമയാചാരനിഷ്ഠനായ ശ്രീവത്രന്മാത്തിലെ സാധകൾ സാധന നടത്തുന്നത്. എപ്പോഴാണോ മനസ്സ് വിഷയങ്ങളിൽ നിന്ന് പിൻതിരിയുകയും ചിത്തത്തിൽ നിലയുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അപ്പോൾ അഭേദതമായ ശിവജ്ഞാനമുകും. ‘വേചരിമുദ്രയും’ മന്ത്രവും ചേർന്നാണ് സാധകനെ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിക്കുന്നത്. ‘മരണഹരിനാമകം’ കുറഞ്ഞ ജീവനിധിയെ വിരവോടു കൂടുമെന്നും ‘മമ ഹൃദി സപദി രഘുപതിരനാരതം’ ഉള്ളൂം ഹനുമാൻ തന്നെ തന്റെ ചിത്തത്തിലെ മന്ത്രസ്തികരണത്തെ സുന്ദരകാണ്ഡത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നും. ഇവിടെ ഹനുമാൻ വേചരിമുദ്രയിലുടെ ചാരി

കുന്നത് സ്ഥൂലശരീരം കൊ മാത്രമല്ല സുക്ഷ്മമായ മന്ത്രശരീരം കൊാൺ.

ശാഭവിന്റെ പ്രതിരുപമായ ഗുരു ശിഷ്യനിൽ സ്ഥൂലശരീരത്തിന്പുറം മന്ത്രശരീരത്തെയുാക്കുന്ന തന്റെഗമത്തിലെ പ്രക്രിയ രാമനാകുന്ന ഹനുമാൻസേ ഗുരു ബാലകാണ്ഡത്തിൽ തന്നെ ‘പരമാത്മാവാക്യം വിംബവത്തിൻ പ്രതിബിംബം പരിചിൽ കാണുന്നത് ജീവാത്മവർക്കോ’ എന്ന് തുടങ്ങുന്ന മഹാവാക്യം പദ്ധതം കൊ സാധിച്ച് കിഷ്കിസ്യാകാണ്ഡത്തിൽ മന്ത്രാപദ്ധതവും അടയാളവാക്യവും നൽകി സാ ശിഷ്യനായ ഹനുമാന് തന്ത്രഭക്ഷ നൽകുന്നു്. ശിഷ്യൻ മന്ത്രശരീരം കൊടുത്ത് ആ മന്ത്രശരീരത്തിന് അന്നമായ അഞ്ചാം -അടയാളവാക്യവും അംഗുലിയവും-നൽകുന്നു്. ആ മന്ത്രശരീരത്തിലൂടെ സഖ്യ രിക്കുന്നോൾ സ്ഥൂലമായ അന്നശരീരം താന്മൂന അരിവ് സാധകനിൽ ഉാവുന്നത് കൊാൺ നിർഭയനായി ചരിക്കുന്നത്.ആ നിർഭയത്തം ഹനുമാനിൽ ഇങ്ങനെ വായിക്കാം.

‘കിമപി നഹി ഭയമുദയി സപദി തരിതും

കീഴപ്രവരരേ!വേദിയായ്ക്കേതുമേ.’ ആ നിർഭയത്താം തന്ത്രസാധനയുടെ സ്വന്ദര്ഥം. നിർഭയനായ തന്ത്ര സാധകൻ മന്ത്രശരീരത്തിലെ യാത്രയാണ് സുന്ദരകാണ്ഡത്തിൽ എഴുത്തച്ചുകൾ വിവരിക്കുന്നത്.

സാധകന് അജഞ്ചാനത്തിന്റെ ബന്ധമില്ലാതാക്കാൻ ഉദ്യമം കൊാു മാത്രമേ കഴിയു എന്ന് വാർത്തികം പിയും. ദ്യുമായ ഇള ലോകം മുഴുവൻ പരമാത്മാവിന്റെ ശരീരമാണ് എന്ന ശിവത്തമാണ് അജഞ്ചാനത്തി ന്റെ ആവരണമഴിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗമായി തന്ത്രയോഗികൾ കാണുന്നത്. അതിനവരെ പ്രാപ്തമാക്കുന്നത് ഏ കാഗ്രതയും ധ്യാനവുമാണ്. അവയാണ് ചട്ടേക്ഷനായ ശിവസാനിഖ്യത്തിൽ സാധകനെ എത്തിക്കുന്നത്.‘അ തിവിപുലഗ്രാഹവുമാർജ്ജവമാക്കിനി-

നാകുണ്ണിതാംലൈഡിയായുർഭവനയനനായ്’ (1988 പുറം295) എന്നത് ഹനുമാൻസേ യാത്രനിലയുടെ വർണ്ണന യാണ്. ഉഭർഭവനയനനാകുന്നത് ആജഞ്ചാചക്രത്തിലേയ്ക്കാണ്. അവിടെയാണ് ഗുരു ഇരിക്കുന്ന ഗുഹ. ആ ജഞ്ചാചക്രത്തിലെ ഉപാസന ബ്രഹ്മനാധിയയുടെ അമ്ഭവാ കുണ്ണലിനീലതയുടെ ചുവടിലിരിക്കുന്ന കുണ്ണലി നിശക്തിയിലേയ്ക്ക് സാധനെ എത്തിക്കും. അതാണ് അശോകവൃക്ഷച്ചുവടിലിരിക്കുന്ന സീതയിലേയ്ക്കുള്ള ഹനുമാൻസേ യാത്ര സുചിപ്പിക്കുന്നത്.

സുന്ദരകാണ്ഡത്തിലെ ഹനുമാൻസേ മാർഗ്ഗവിഘ്നവർണ്ണന സാധനകൊ ചട്ടേക്ഷണസാനിഖ്യത്തിലെത്തിയ സാധകൻ ചട്ടേക്ഷാവസ്ഥയുടെ വിവരണമാണ്. ചട്ടേക്ഷാവസ്ഥയുടെ സുചനയാണ് അണിമാ, ഗരിമാ, ല ഐമി, ഇംഗ്ലിതും, വശിതും തുടങ്ങിയ അഞ്ചുസിഖികൾ. ദശയോജന, ഇരുപത് യോജന, അംഗുഷ്ഠമാത്രത്വം, കീടവദേഹത്വം, പർവ്വതതുല്പശരീരത്വം എന്നിവ ഹനുമാനുന്നെൻ സുന്ദരകാണ്ഡത്തിലാകെ വർണ്ണനയു്. മന്ത്രശരീരിയായ സാധകൻ സാധനയുടെ മുന്നേറ്റത്തിൽ, മുലാധാരത്തിൽ ശക്തി പ്രാണരോധന ചെയ്ത് ഉള്ളർന്നുകഴിഞ്ഞാൽ അഞ്ചാനാശിയിൽ തെവിക്കും. ഹനുമാൻ പവനതന്യനാണ്. അന്നമയശരീരമാണ് താ നെന്ന ജീവിവർഗ്ഗത്തിന്റെ അഭിമാനതലം ഹനുമാനില്ല. ഒരുവൻസേ മനോലോകങ്ങൾ തന്നെയും അവരും നി യന്ത്രണത്തിലാകുന്നത് പ്രാണമയ ശരീരത്തിലേയ്ക്കുള്ള സാധാനാപുർണ്ണമായ പ്രവേശനത്തിലൂടെയാണ്. ഹനുമാൻസേ ജനനം തന്നെ പ്രാണമായ ശരീരത്തിൽ പവനാമജനായാണ്. പവനനാണ് ഹനുമാനെ സീതാ സവിധത്തിലെത്തിക്കുന്നതെന്ന് സുന്ദരകാണ്ഡം.

‘കനകമൺിരചിതഭവനങ്ങളിലെങ്ങുമേ

കാണാണ്ടു പിന്നയും നീരെ നോക്കും വിധയ

കുസുമച്ച സുരഭിയാടു പവനന്തി ഗുണമായി

കുടെതടങ്ങു കുട്ടികൊകുപോയുടൻ

ഉപവനവുമുരുതരതരുപ്രവരങ്ങളും-

മുന്നതമായുള്ള ശിംശാപവൃക്ഷവും

അതിനികമവിലജഗദിശരിതനെയു-

മാശുഗനാശു കാട്ടികൊടുത്തിനിനാൻ’ (1988 പുറം 301)

ഇപ്രകാരം സാധകനിൽ ശക്തിപ്രാണരോധന ചെയ്തുണ്ടുന്നോൾ അഞ്ചാനാശിയാൽ തെവിക്കും. ആ തപി കലാണ് വാസനകളുടെ കാരണശരീരത്തെ വറുത്തുപോടിക്കുന്നത്. അതിന്റെ വർണ്ണനയാണ് ഹനുമാൻസേ ലക്കാദഹനം. ‘അഞ്ചാനാശി ദർധകർമ്മാണാം’ എന്ന് പ്രമാണവുമുണ്ടോ. വാസനകളുടെ കാരണശരീരം വ രൂത്തുകളിൽ ഹനുമാനാണ് രാവണസഭയിൽ ധർമ്മാപദ്ധതം ചെയ്യുന്ന ഗുരുവായി വളരുന്നത്.

‘ത്യജമനസി ദശവദന ! രാക്ഷസിം ബുദ്ധിയെ

ദൈവിംഗതിയെ സമാഗ്രയിച്ചീടു നീ

അതുജനനമരണ ഭയനാശിനി നിർബ്ബന്ധ-

മന്യായുള്ളത് സംസാരകാരിണി

കളക്കവഹും സപതി തത്വബോധേന നീ

കാമകോപദോഷലോപമോഹാദികൾ (1988 ഫൂറം 304)

കപികൾ പലരും നാലുഡിക്കിലും സീതാനേഷണത്തിന് പോകുന്നുകെങ്കിലും ഹനുമാൻ മാത്രമാണ് മുദ്രാമോതിരവും അടയാളവാക്യവും രാമൻ നല്കുന്നത്. ഹനുമാൻ തിരിച്ചുവരവ് കാണുന്നോൾ തന്നെ മറ്റു കപികൾ കാകുത്തിപ്പാനുഗ്രഹവശാൽ Kalpanikatha: Vaiakthikathayude Alkoottavayanakal ഹനുമാൻ കാര്യം സാധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് ഉള്ളാശിക്കുന്നു. ഈത് തന്റവാർത്തിക്കത്തിലെ ഒരു പ്രമാണം തിലേയ്ക്ക് (Documents) വെളിച്ചാവിശ്വന്നു. അതായത് എത്രനിഗ്രഹമായി, എത്രസ്വപ്നങ്ങളെവഹിച്ച്, എത്രപ്രകാശപൂർണ്ണമായി ഗൃത്വവിൽ നിന്ന് ശിഷ്യനിലേയ്ക്ക് ദിക്ഷാരൂപേണമന്ത്രം പ്രവഹിക്കുന്നുവോ അതുകൂടും ശക്തമായി ശിഷ്യനിലെ ചിത്തിൽ ശക്തിയുണ്ടും. ഇവിടെ ഗുരുശിഷ്യപാരസ്യപര്യത്തിൽ അംഗാധികാരിയാണ് ശിഷ്യനിലെ ചിത്ത് തൊടുണ്ടതുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അപ്പോഴാണ് മുകൻ വാചാലനാകുന്നത്. മുടക്കൻ ശിരിശ്വംഗങ്ങളും ശതകയോജനാവിസ്തൃതിയുള്ള ജലനിധികളും ലംഘിക്കുന്നത്. അപ്പോഴാണ് ശിഷ്യൻ അറിയുന്നത് തന്റെ അറിവുകൊല്ലു മഹിനുഗ്രഹം കൊണ്ട് എല്ലാം സംഭവിക്കുന്നതെന്ന്. ഈത് സംപ്രസാദന വിദ്യയാണ്. ആ സംപ്രസാദനവിദ്യയും അതിന്റെ ആനന്ദപരിധിയുമാണ് എഴുത്തച്ചേര്ന്ന് അഭ്യാസമരാമാധനങ്ങളെ തന്റെസാധനയുടെ എക്കാലത്തെയും പ്രഭാസ്വനമാക്കുന്നത്.

സഹായക ശ്രദ്ധങ്ങൾ

1. തുഞ്ഞത് എഴുത്തച്ചൻ, അഭ്യാസമരാമാധനം, 1988, ഡി സി ബുക്സ്, കോട്ടയം.

2. നിർമ്മലാനന്ദഗിരി മഹാരാജ്ഞ്, തന്റെ: ആഗമങ്ങൾ ഇതാനാർത്ഥങ്ങൾ, 2015 മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോട്ടയം.